

ת"פ 4961/05/20 - מדינת ישראל נגד סולומון אדוניה

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 4961-05-20 מדינת ישראל נ' אדוניה
בפני כבוד השופט טל ענר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

סולומון אדוניה

הנאשמים

הכרעת דין

1. בכתב האישום המתוקן נטען כי הנאשם, סולומון אדוניה, פרץ בלילה שבין 28-29.7.2019 לרכב מסחרי מסוג רנו קנגו שבבעלות מר אילן טרונך (להלן: **המתלונן**), בכך שפתח בכוח חלון אחורי של הרכב, נכנס לתוכו, וגנב ממנו כרטיס "בנקט" של המתלונן. בהמשך - כך כתב האישום - בשעה 03:44 או בסמוך לכך ביצע הנאשם באמצעות הכרטיס הנ"ל חמש משיכות מזומנים שסכומן המצטבר 5,200 ₪.

2. הנאשם כפר במיוחס לו ונשמעו ראיות הצדדים.

3. המאשימה סבורה שאשמת הנאשם הוכחה מעבר לספק סביר מהצטברות הראיות הבאות: (א) עדות המתלונן לפיה עזב את רכבו נעול ביום 28.7.19 בשעה 23:00, ומצאו למחרת לפנות בוקר כשהרכב מבולגן וכרטיס ה"בנקט" שלו חסר (הכרטיס היה בתעודת הזהות שהותיר המתלונן במגן השמש ברכבו יחד עם הקוד הסודי); (ב) מסמכים בנקאיים שהוגשו בהסכמה ומעידים על חמש משיכות מזומן בכרטיס שנגנב בשעה ובסכום המופיע בכתב האישום; (ג) זיהוי הנאשם בסרטוני מצלמות אבטחה מושך כסף ממכשיר הכספומט, על ידי השוטר שמעון מלול; (ד) טביעת אצבע של הנאשם שנדגמה בצדו הפנימי של חלון הרכב שנפרץ; (ה) חולצה שחורה עם כיתוב ADIDAS בצבע לבן שנתפסה בחיפוש בבית הנאשם, זהה לחולצה שלבש האדם הנראה בסרטוני האבטחה; (ו) דחיית גרסת הנאשם כבלתי מהימנה, לרבות טענת האליבי שלו וההסבר שנתן לממצא טביעת האצבע.

4. ההגנה עתרה לזיכוי הנאשם והעלתה את הטענות העיקריות הבאות: (א) לא הוכח שרכב המתלון נפרץ; (ב) ככל שאכן נפרץ לא הוכח שהנאשם הוא הפורץ; (ג) קיים הסבר תמים לממצא טביעת האצבע; (ד) זיהוי הנאשם בסרטון לוקה בפגמים ואין לבסס עליו ממצאים; (ה) טענת אליבי; (ו) טענת אכיפה בדרנית, לפיה בסרטון המפליל נראה שותף נוסף לביצוע העבירה, והלה לא הועמד לדין.

5. **לאחר שמיעת הראיות והטיעונים הגעתי למסקנה שאשמת הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום הוכחה מעבר לספק סביר, ולהלן נימוקי שיובאו תוך התייחסות לטענות ההגנה לפי סדרן.**

האם רכב המתלון נפרץ?

6. המתלון, שהותיר רושם מהימן ותיאר את הדברים כהוויתם, העיד כי עזב את רכבו נעול ביום 28.7.19 בשעות הערב, וכשחזר אליו למחרת לפנות בוקר מצא את האוטו "**פרוץ דרך חלון מצד ימין**" (עמ' 18 ש' 10 לפרוטוקול). ברכב שררה מהומה וחפצים וניירת היו פזורים על הרצפה. המתלון הבחין שכרטיס האשראי שלו, שהיה מונח בתוך כיסוי תעודת הזהות יחד עם פתק שנשא א הקוד הסודי - חסר. בבדיקה בבנק נאמר למתלון שנעשו משיכות בכרטיסו.

7. דו"ח מסכם של מז"פ (ת/20) מתאר כי הרכב נמצא ללא סימני פריצה, ונכתב בה כי שיטת הביצוע הייתה "**לחיצה על חלון הזזה שמאלי אחורי והסטה הצידה**". בעדותו הסביר עורך הדו"ח, רס"מ עובדיה שבהיעדר סימני פריצה - שיטת ביצוע זו היא בגדר מסקנה שלו, הנובעת מכך שבדק ומצא כי ניתן לפתוח את החלון מבחוץ בהזזה (דהיינו נעול), ולאחר שדגם טביעת אצבע מן החלון בדיוק באותו מיקום, הסיק שזוהי שיטת הביצוע המסתברת.

8. לא התעלמתי מהסתירה בין דברי המתלון לעדות עובדיה (חלון ימין לעומת חלון שמאל), אולם איני סבור שסתירה זו יורדת לשורשו של עניין והמתלון אף לא עומת עם סתירה זו. לכך יש להוסיף את חוות הדעת ת/1 שהוגשה בהסכמה ולפיה טביעת אצבעו של הנאשם היא שנמצאה על הצד הפנימי של החלון השמאלי האחורי.

9. מצירוף הראיות הנסיבתיות הללו: רכב שנעזב נעול ונמצא כשרכוש שהיה בו אינו; חלון הזזה שניתן להסטה מבחוץ; וטביעת אצבע של אדם זר בצד הפנימי של אותו חלון בדיוק - ניתן בנקל לקבוע שהרכב אכן נפרץ, הגם שלא נמצאו עליו סימנים לפריצה כוחנית.

האם הפורץ הוא הנאשם?

10. כאמור, טביעת אצבעו של הנאשם נמצאה על הצד הפנימי של חלון שאינו נעול ברכב שנפרץ. בהיעדר הסבר תמים להימצאות טביעת האצבע, די בראיה זו לקשור את הנאשם לפריצה. הנאשם ניסה לספק הסבר כזה.

בעדותו טען שהוא מכיר את המתלונן (השניים מתגוררים באותה שכונה) ולדבריו "רוב הסיכויים שעזרתי לו מתישהו לסחוב דברים" (עמ' 29 ש' 17 לפרוטוקול). המתלונן שלל אפשרות זו שהוצעה לו בחקירה הנגדית ואמר שאף פעם אינו מבקש עזרה מעוברי אורח בהעמסת הרכב (עמ' 19 ש' 9 לפרוטוקול). לא הוטח במתלונן ישירות שזו גרסת הנאשם, והוא אף לא נשאל ישירות אם מכיר את הנאשם או אם נעזר בו ספציפית בהעמסת הרכב.

11. מדובר אפוא בגרסה כבושה, שאין לה זכר בהודעת הנאשם ת/15 (כשהוטח בו בחקירתו ממצא ה-ט.א. שתק, ורק אמר לחוקר "אתה חופר לי, עשית לי כאב ראש"). לבד מהיותו כבוש ונשלל על ידי המתלונן, הסברו של הנאשם גם אינו הגיוני, שכן לא ברור ממנו כיצד "סחיבת דברים" עבור המתלונן הביאה להופעת טביעת אצבעו בצד הפנימי של חלון הרכב דווקא.

12. לכך יש להוסיף, כראיה נסיבתית מחזקת, את הצמידות הגיאוגרפית בין כתובת מגורי הנאשם (ת/15 ש' 52) למקום בו חנה המתלונן את רכבו ברח' זלמן שניאור 40 בראשון לציון. ולבסוף, זיהויו של הנאשם כמי שבפועל עשה שימוש בכרטיס הגנוב (בכך אדון מיד) במקום קרוב (כספומט המרוחק משם כ-450 מטר בלבד), זמן קצר לאחר מכן - מחזק אף הוא את מסקנת אשמתו של הנאשם בביצוע עבירת ההתפרצות.

האם הנאשם הוא מי שמשך כסף ממכשיר הכספומט הסמוך לחנות "ג'ק המפנק"?

13. סרטוני מצלמת אבטחה ממצלמה המשקיפה על מכשיר כספומט שניצב ליד חנות "ג'ק המפנק" ברחוב צייטלין 13 בראש"צ הוגשו בהסכמה (ת/21). עד התביעה השוטר שמעון מלול (להלן: **מלול**) העיד בפניי כי צפה בסרטונים וזיהה בהם את הנאשם כמושך הכספים ממכשיר הכספומט. מלול מסר כי מכיר את הנאשם במסגרת תפקידו כבלש נוער מאז היה הנאשם כבן 14 (כיום הנאשם בן 23). במהלך השנים רכש היכרות טובה עם מראהו של הנאשם לאחר שנתקל בו פעמים רבות במהלך פעילות שיטור כגון חקירות חיפוש, היתקלויות ברחוב ועוד. מלול מסר כי זיהה את הנאשם תוך כדי הצפייה בסרטונים על פי מבנה הגוף, מראה הפנים והשיער.

14. דין הוא שראיית זיהוי נבחנת בשני מישורים. ראשית, האם העד המזהה משקר. שנית, האם ייתכן שהעד המזהה טועה (ע"פ 2098/08 **פרעוני נ' מדינת ישראל**; ע"פ 3055/18 **אבו רקייק נ' מדינת ישראל**). בענייננו התרשמתי כי מלול דובר אמת ומשוכנע כי זיהה את הנאשם, ואין כל חשש שהוא טופל על הנאשם אשמת שווא. למעשה, נראה כי אין ההגנה חולקת על כך. המחלוקת בעיקרה היא במישור השני, קרי בשאלה האם ייתכן שמלול, חרף מהימנותו האישית ובטחונו בזיהוי - טועה?

15. לבירור סוגיה זו יש להיעזר במבחנים מוכרים מהפסיקה, ובהם מידת ההיכרות הקודמת בין המזהה למזהה, ותנאי הזיהוי (משך הזמן בו נראה המזהה; תנאי הראות והתאורה; זווית הראיה).

16. הפסיקה הכירה בחשיבות שיש להיכרות הקודמת בין המזהה למזהה, מתוך הנחה שהיכרות ממשית, רבת שנים, מפחיתה את הסיכוי לטעות בזיהוי. כך לדוגמה בעניין אלטארש זוהה הנאשם כיורה ע"י אדם שהכירו היכרות רבת שנים (ע"פ 2957/10 אלטארש נ' מדינת ישראל). היכרות מוקדמת, כפי שהסתבר כי קיימת בין מלול לנאשם, מפחיתה את החשש לטעות בזיהוי.

17. עם זאת, הזהרתי עצמי כי זהו רק אחד הפרמטרים להערכת עדות זיהוי (ר' ע"פ 8902/11 חזיזה נ' מדינת ישראל - פסקה 49-50): כך למשל, כאשר שדה הראיה חסום לגמרי או שהעלטה מוחלטת - מה תועיל ההיכרות המוקדמת? יש אפוא להוסיף ולבחון את תנאי הזיהוי בכללותם.

18. בענייננו, הזיהוי נעשה על פי צילומי אבטחה, בהם ניתן לצפות שוב ושוב, כך שלא קיימת המגבלה של זיהוי בזמן אמת שנעשה כהרף עין. מצפיה בסרטונים עולה כי כולם צולמו בתנאי חשיכה. המצלמה פונה למסך הכספומט ממנו בוקע אור, והעברין נראה בסרטונים כשגבו למצלמה והוא שרוי רובו ככולו באפלה (הניגודיות בין התאורה הבוקעת ממכשיר הכספומט לבין החשיכה מסביב מביאה לכך שבמרבית הזמן ניתן להבחין בצלילית בלבד). פניו של העברין נגלים לפרקי זמן קצרים ובאופן חלקי, בפרופיל, רק כאשר הוא מסב את מבטו הצידה.

19. למרות הקשיים אותם מניתי בעניין התאורה, זווית הצילום ומשך החשיפה הקצר של פני העברין למצלמה, שוכנעתי כי למלול, שמכיר היטב את הנאשם, די בחשיפה הקצרה והמגבלת הנ"ל על מנת לזהות את הנאשם, ולא מתעורר ספק בנכונות הזיהוי (לזיהוי בנסיבות דומות ע"י שוטרים ר' ע"פ 1223/14 גוהרי נ' מדינת ישראל). יודגש, כי מלול זיהה את הנאשם מיידית לאחר הצפייה, ובוודאי לפני גילוי טביעת האצבע שקשרה את הנאשם. זיהוי זה היה הבסיס הראשון להחשדת הנאשם, כך שלא ניתן לטעון להטיה כלשהי מצד מלול כגון שכנוע בזיהוי שהושפע מראיות אחרות.

20. לא מצאתי ממש בטענות הנאשם שהיתקלויות הרבות של מלול עימו נבעו מ"שיטור יתר" שבו מלול "נטפל" אליו מעת לעת לשווא מבלי שהדבר הבשיל לחשדות ממשיים או אישומים פליליים. מלול אינו אחראי לתוצאה המשפטית של כל פעולת שיטור שביצע (האם הבשילה להליך משפטי וכד'), ומכל מקום - מובן שאיני יכול ואיני נדרש לבחון את צדקתה של כל היתקלות בין מלול לנאשם לאורך השנים. השאלה שבפניי היא מידת ההיכרות שרכש מלול עם מראה הנאשם בהיתקלויות אלה, ומעדותו שוכנעתי שמדובר בהיכרות ארוכה ומצוינת המבוססת על עבודת שטח ארוכת שנים והיכרות עם הנפשות הפועלות באזור, היכרות שאיפשרה לו לזהות את הנאשם בנקל.

21. חיזוק אובייקטיבי נוסף לעדות מלול מצאתי בחולצת "אדידס" שנמצאה בחיפוש בבית הנאשם. בסרטון נראה בבירור, גם אם למשך זמן קצר, שהעברין לבוש בחולצת טי שחורה עם כיתוב ADIDAS גדול בצבע לבן בחזית. בחיפוש בבית הנאשם נמצאה חולצה כזו (תמונת החולצה 8/ת, דו"ח פעולה 6/ת). אכן, אין מדובר בפרט לבוש ייחודי שיכול היה לבדו להביא לזיהוי הנאשם, אולם כראיה תומכת לעדותו של מלול יש במציאת חולצה דומה לחולצה הנראית בסרטון משום חיזוק מאמת לנכונות הזיהוי.

22. זאת ועוד: התנהגותו מעוררת החשד של הנאשם סביב תפיסת החולצה מחזקת אף היא את ראיית הזיהוי. כפי שניתן לראות בסרטוני מצלמות הגוף (22/ת), תוך כדי ביצוע החיפוש הסיר הנאשם את החולצה הנ"ל,

אותה לבש עובר להגעת השוטרים, לבש חולצה אחרת וניסה להסתיר את חולצת אדידס תחת המיטה.
23. למעלה מן הצורך אציין כי אף אני, לאחר שצפיתי שוב ושוב בסרטונים, והשוויתי את שראיתי לתמונת הנאשם ת/12, ולהיכרות המסוימת שרכשתי עם מראה פניו של הנאשם באולם בית המשפט, שוכנעתי כי הוא-הוא האדם המצולם מושך כסף בכספומט. אכן, קיימת מגבלה לזיהוי נאשם על ידי בית המשפט ואף הפסיקה התריעה על כך (ע"פ 2653/98 בן דוד נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(4) 529). כאמור בענייננו עיקר הזיהוי מבוסס על מהימנותו של העד מלול, ועל היכרותו ארוכת הימים עם הנאשם במסגרת עבודתו. הזיהוי על ידי בית המשפט הוא נדבך נוסף בהנמקה, ולא מקור ראיתי עצמאי לעצם הזיהוי.

24. לבסוף, כפי שצוין לעיל, קרבת המקום בין שתי הזירות - המקום בו חנה הרכב שנפרץ, והכספומט בחנות ג'ק המפנק, וחלון הזמנים הקרוב שקושר בין הפריצה למשיכת המזומנים - מחזקים אף הם את הראיות נגד הנאשם.

25. הנאשם הוא אפוא האדם שנצפה בסרטוני האבטחה מושך כסף ממכשיר הכספומט.

טענות האליבי והאכיפה הבררנית

26. הנאשם העלה בחקירתו טענת אליבי כללית לפיה היא במועדים הרלוונטיים לכתב האישום בבילוי בתל אביב "באיזה בר לא יודע השם שלו, איפה שהאזור המרכזי שם" (ת/15 ש' 19). בעדותו חזר על גרסה זו, אך לא ידע למסור פירוט כלשהו של מעשיו, האנשים עמם שהה והמקום בו בילה, ולא הביא כל עד לתמוך בגרסה תוך שהסביר זאת בטענות סתמיות כגון שניתק קשר עם אותם אנשים ושאין לו את מספרי הטלפון. למותר לציין שגרסה זו אינה ראויה כלל לאמון ויש לדחותה, בשל היותה כללית, סתמית, אינה נתמכת בדבר, וסותרת חזיתית את המערך הראייתי המסבך את הנאשם, כפי שפורט לעיל.

27. טענה האכיפה הבררנית נדחית אף היא. הנאשם טען שאדם נוסף נראה בסמוך למכשיר הכספומט בסרטונים. זהותו האפשרית אף נרמזת מידיעה מודיעינית שפרפראזה שלה נמסרה לנאשם, והוא אף נחקר כחשוד בתיק. דא עקא שהמסכת הראייתית כנגד החשוד האחר שונה לחלוטין. אותו חשוד לא זוהה בסרטונים על ידי מאן דהוא, לא הותיר טביעת אצבע ברכב שנפרץ, ולא נתפסו אצלו פרטי לבוש תואמים לנצפה בסרטון. מכאן שאין כל אפליה בכך שחשוד זה לא הועמד לדין.

סיכום

28. לאור האמור לעיל שוכנעתי מעבר לספק סביר שהנאשם הוא זה שפרץ לרכב המתלונן, גנב מתוכו כרטיס אשראי, וזמן קצר לאחר מכן, במקום סמוך, משך באמצעות הכרטיס כסף מחשבון הבנק של המתלונן.

29. הנאשם מורשע אפוא בכל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום:

פריצה לרכב בכוונה לגנוב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז-1977;

גניבה מרכב, עבירה לפי סעיף 413ד(א) לחוק;

הונאה בכרטיס חיוב, לפי סעיף 17 רישא לחוק כרטיסי חיוב, תשמ"ו-1986.

ניתנה היום, ז' כסלו תשפ"ג, 1 דצמבר 2022, במעמד הצדדים.